

Елисавета Багряна

Смърт

Каква непоносимо страшна пролет,
когато във се птиците прелетни връщат
и слънце грее, и капчуците ромолят,
а тук – мъртвец лежи у тебе в къщи!

Ти чуваш още думите последни
и още чувствуваш милувката му топла
и погледа, със който те погледна,
когато се откъсна сетния му вопъл.

И спомняш колко любещ и отдаден,
гасеше най-нищожната сълзица твоя,
а днес ридай, моли, в праха без сили падай –
лежи, полуусмихнат и спокоен.

И ето, слънцето да угасиш желал би
и катастрофа милова да предизвикаш,
а само се полюшваш в тихи жалби
и сълзите, пресъхнали, не бликат.

Какво? – Смиреност? Мъдрост? И прозрение?
Когато сам си труп безжизнен, бездиханен?
Не крие ли самото примирение
най-страшното човешко отчаяние?

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11726>]